

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὲν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρου νῆ

Ἀθήναι, 13 Ἀπριλίου 1884

Ἀριθ. 96+140

Εἶναι

μερικά πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀηδιάζει πλέον τινὰς νὰ τὰ γράφῃ κάθε χρόνον, γιὰτι καταντοῦν στερεότυπα, ἐκτός μικρῶν ἐπιδιορθώσεων καὶ προσθηκῶν.

Στὴν Ἀνάστασι

πῆγα ἀπὸ νωρὸς καὶ κοιμήθηκα γιὰ νὰ ζυπνήσω πάλι νωρὸς καὶ πῶ νὰ δῶ τίποτα, ἀλλὰ ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἐμένα, ἄλλαι δὲ τῆς μάνας μου, γιὰτι, γιὰ νὰ μὴ με ζυπνήσῃ, λέει, μὲ κλειδῶσε μέσα καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ζύπνησα περιφερόμουν μέσα στὸ σῆπτι σὰ θηρίο μὴ ξέροντας νὰ βγῶ. Τὰ ντουλάπια ὅλα κλειδωμένα, ὥστε δὲν εὑρίσκα οὔτε μιὰ στάλα κρασί νὰ πιῶ γιὰ νὰ ξεθυμάνω.

Ὅταν

ἔπασαν τὰ κανόνια, τσακῶνω τὸν ἱστορικὸ γάτο μου καὶ τοῦ λέω. Βρὲ κερατᾶ ἀράπη, σὺ, ποῦ ξέρεις καὶ ἀνοίγεις σὰν λωποδύτης μὲ τὸ χέρι σου τὰ ντουλάπια καὶ μὰς ἀφίνεις χωρὶς φαγεῖ πολλὰκις φοραὶς, δὲν μπορεῖς καὶ τώρα νὰ θουματουργήσῃ τὸ κλεφτοχεράκι σου ν' ἀνοίξωμὲ τὸ ντουλάπι; Ἀφιλότιμε, κλέφτη, αἶε στὸ διάολο, νὰ μὴ σὲ ξαναἰδοῦν τὰ μάτια μου, δὲν βλέπεις βρὲ τὰ μούτρα σου ποῦ σου τάχουν κατακουρελιασμένα; καὶ ἔχεις καὶ μούτρα καὶ βγαίνεις καὶ στὸν κόσμον. Σὺ, βρὲ, κατάντησες χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν Τρικύπη, ποῦ μούτρα ἔχει, καὶ μούτρα δὲν ἔχει.

Στὴ μέλα

νᾶσου καὶ μούρθαν ἢ κυράδες. Ἦθελα ν' ἀνοίξω καυγᾶ, ἀλλὰ εἶδα πῶς εἶχαν τὴν πλειοψηφία καὶ ἀποφάσισα περιφρονητικῶς νὰ κἀνω σὰν τὴν ἀντιπολίτευσι ἀποχώρησι καὶ πῆγα καὶ κοιμήθηκα, ὅπως κοιμάται τώρα κ' ἐκεῖνη.

Οἱ γιατροὶ

λένε, πῶς ὅταν κοιμάται τινὰς μὲ βαρὺ στομάχι, φουσκωμένος, ἢ μὲ ἀδειο, πεινασμένος, βλέπει ἄσχημα ὄνειρα κατὰ τὴν πείνα καὶ τὴν χόρταισι ποῦ ἔχει. Ἐγὼ λοιπὸν ἀπὸ τὴν πείνά μου, εἶδα τὸ ἐξῆς ἄσχημο ὄνειρο.

Ἄ Ὅτι ὁ δήμαρχός μας μὲ τὸ βούλευμα ποῦ ἐξεδόθηκε παραπέμπεται στὸ δικαστήριον, κἀν ἐπὶ ἀπιστία, κἀν ἐπὶ ἀμελεῖα. Ὅτι κοντὰ σ' αὐτὸν παραπέμπονται καὶ ὁ φίλος μου Γάκης, ὁ ὑδραυλικὸς, ὁ ταμίας καὶ ὁ γραμματυφλός. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι ὁ δήμαρχός μας φεύγει στὰ Παρίσια οἰκεγενειακῶς, καὶ ὅπου θὰ δώσῃ τὴν παράτησί του, καὶ ὅτι ὁ γυιὸς τοῦ Καλλιφρονᾶ ψηροθηρᾶ ἀπὸ τώρα γιὰ δήμαρχος. Τρόμαξα καὶ ζύπνησα.

Βγῆκα

ἔξω ἀμέσως, καὶ βρίσκω μπροστά μου τὸν δημοτικὸ σύμβουλο καὶ φίλο Ριγῶνη καὶ τοῦ λέω:

— Πρὸ ἀδελφε, ἔμαθα γιὰ τὸν δήμαρχόν μας τὰ καὶ τὰ, ἀλήθεια εἶναι, ἢ ψέμματα, μπᾶς καὶ τᾶδα στ' ὄνειρό μου;

Καὶ μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος:

— Τώρα ὅλος ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ οὐ τώρα στὸν ὕπνο σου τῶμαθες. Δὲν εἶναι ὅμως ἀλήθεια ὅπως τᾶδες στὸν ὕπνο σου, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι παραλέμπεται.

Νὰ ποῦ λέτε εἰς πῶς δὲν πιστεύετε τὰ ὄνειράτα. Ἐστιά; λυγε τὸ δικό μου;

Ῥώτησα

ὑστερα τὸ ὑπουργεῖόν μου πῶς τὴν εἶδαν τὴν Ἀνάστασι καὶ μοῦπε, σὰν καὶ πάντα.

Δεκαεννέα στρατιῶτες στὴν ἀράδα, — ὅχι λίγοι εἶναι, — ἄς τοὺς κἀνωμὲ 119, διακόσους τέλος πάντων, (ἐπειτα, ἀδερφοὶ ἦτανε νύχτα, ποῦ ἔβλεπε νὰ τοὺς μετρήσῃ τινὰς, μήπως ἔφεγκαν καὶ τὰ φανάρια, σκοτάδι τοῦ διαόλου, ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νόμιζε πῶς ἦτανε σὰν φαντάσματα μπροστά σου, σὰν σκιαῖς, ἐκτός ἐκείνων ποῦ γιὰ καλὸ καὶ κακὸ κρατοῦσαν ἀναμένεις λαμπάδες καὶ πρὶν τῆς Ἀνάστασις. Δὲν ἔπρηναν καλλίτερα φανάρια;)

Στὴν Μητρόπολι

ἦτανε ὁ κόσμος σὰν μερμηγκία, σὰν παστίτσο μακαρόνια, κἀγκαν μερικά φτερά κηπέλων γυναικῶν — μικρὰ πράγματα — μερικῶν τὰ ἐπανωφόρια (γυναικῶν πάντοτε) ἔκαναν κοντὰ σὲ ὅσαις κλάδες εἶχαν ἀπᾶνω καὶ ἄλλαις ἀπὸ κερὶ, ἔγιναν καὶ μερικά δουρικὰ ἄφαντα καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ μιὰ δασκάλα, ποῦ δὲν πᾶει νὰ πούμε ἀδ' ὄνομά της, καὶ ἡ ὁποία ἔκανε τὸ Χριστὸς ἀνέστη ποῦ νομιζετε; Εἰς τὸ Γκᾶζ. Θεοῦ, Κύριε φυλακὴν ἐν τῷ στόματί μου. Καὶ ὅμως, κύριοι, αὐτὴ ἡ κυρὰ δασκάλα τοῦ Γκᾶζ διδάσκει τὴν ἠθικὴν στὰ κορίτσα μας.

Ὅποια δὲ τολμήσῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ λόγον ποιὰ εἶναι, ἐκείνη εἶναι. Δὲν ντρεπόμαστε πλέον.

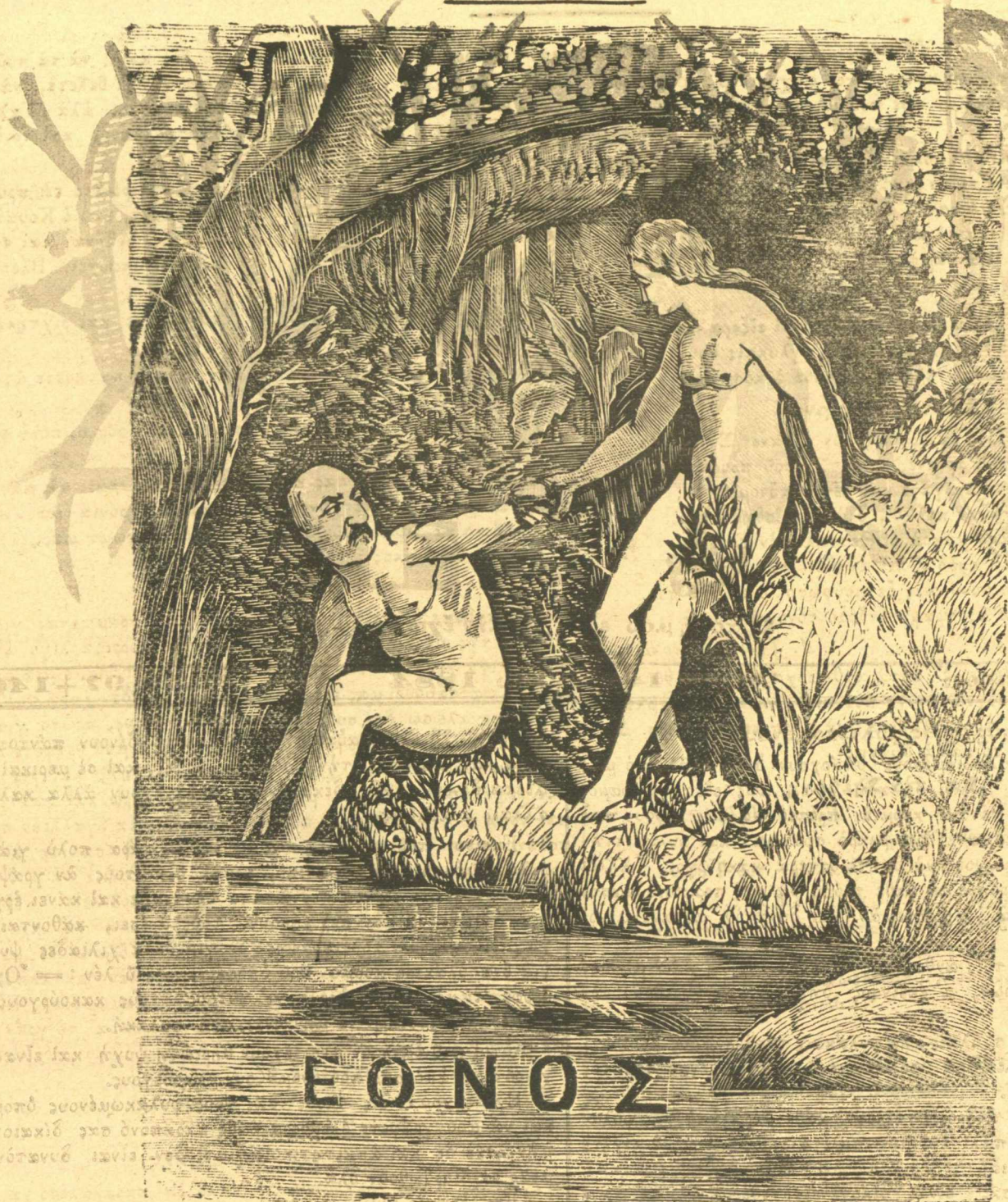
Ἦδη μὲν αἰδῶς ἀνθρώποις ὄλωλεν ἀτὰρ ἀναιδεῖα γέαν ἐπιστέφεται.

Ἦγουσιν: «Τώρα πλέον ἡ ντροπὴ χάθηκε ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶδὴ ἡ ἀδιαντροπιὰ ἐσκέπασε ὅλον τὸν κόσμον.»

Ἄ, μὴ μιλοῦμε λοιπὸν.

Στραβὴ ἦσσαν, μωρὴ κυρὰ δασκάλα, νὰ πᾶ, νὰ βγῆναι τὴ

ΕΘΝΟΣ

Ο Τρικούπης και η Βουλή οργιάζουν.

μένουμε λαμπριάτικα νηστικοί αν δεν μας στέλνατε αυτά, γιατί η κυρία έπιτροπή μας άφησε, για τιμωρία, φαίνεται κείνη την μέρα χωρίς σισσίτιο.

Ταυτοχρόνως την παρακαλούμε να πάψη στο εξής την μεγάλη καλοσύνη της και να μας δίνεται ο κανονισμένος μιστός των 16 λεπτών την ημέρα, που μά. επλήρωσε το δημόσιον από τους φόρους των συγγενών μας.

Επιορται 63 υπογραφαί ηγουν όλων των φυλακωμένων.

Σημ. Παλιγοθρ. Αφού κυρία έπιτροπή είσαι τέτοια, και αφού δεν σε θέλουν οι φυλακωμένοι, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί και καλά και με το ζόρι επιμένεις να να τους ταίξης κολοκυθοφάσουλα και κρεμμυδοεληγιάς και δεν παρκατιέσαι. Θέλετε να τους βελτιώσετε το φαγητό. Πολύ καλά. Σας εύχριστούν, προσθέσετε τότε κοντά στα 16 λεπτά της κυβέρνησης άλλα τόσα και άστε τους ανθρώπους να κάνουν ό,τι θέλουν. Ζόρ Ζόρ Χριστός ανέστη θα τους κάνετε να πούν ; Δεν τό γέν, ξεμπέρδεψε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Στό

άρρηραμοιβάδιο του Ιωάννη Μέξη που είναι κοντά στο ξενοδοχείο του «Αγαμέμνονα» πωλούνται όμολογιάς, δηλαδή λαχνοί, ηγουν λαχεία της Έθνικής Τραπέζης, των οποίων η όμολογιάς είναι καταθεμένας στα χέρια του κύρ Σταμάτη Πραίου στη Σύρα. Είναι τόσο τυχεραίς, ώστε φανταστήτε που γελάστηκα κι' εγώ και άγέρασα μία. Αν μου πέση, πέρα ό διάβολος τόν «Παληάνθρωπο», θα τό ρίξω όξω, τραβέρο, και ούτε «Παληάνθρωπο» ούτε παληάνθρωπίνα θα σας βγάξω πλιό, ώστε να εύχεσαστε να μη μου πέση.

Τό κάθε δλάναιρο λαχείο έχει τρία φράγκα και τό κάθε τέταρτο 5 να. Καλλίτερα λοιπόν στα τρία.

Πρός τόν

φυλακωμένον της Αΐγινας που μου έστειλες τά κεντημένα αυγά να τά πουλήσω, τά πούλησα, και της δραχμαίς της έχω, μήνυσέ μου πώς να σου της στείλω.

Αν δεν έστειλες καύμενα περισσότερα; Τώρα βρήκα σόν μπελά μου, γιατί μου γυρεύουν κι' άλλοι. Τους λέω να περιμένουν ως πού να βάνω τήν κλώσσα να μου βγάνη κεντημένα, όχι, αυτοί τά θέλουν τώρα. Μη στείλης άλλα.